

Úvodní slovo a Introit

Milé sestry a milí bratři,
zdravím vás velikonočním pozdravem: Kristus byl vzkříšen. Haleluja.

Vítejte na dnešních bohoslužbách, které slavíme je ve jméno Boha Otce, i Syna, i Ducha Svatého.
amen

Naši společnou velikonoční bohoslužbu zahajuje slovo žalmu 118.

Ž 118,14-15.22-24

*Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou. Ze stanů spravedlivých zní plesání nad spásou.
Hospodinova pravice koná mocné činy!
Kámen, jež zavrhl stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se
udál před našimi zraky. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho.*

modlitba

Bože,
děkujeme ti za ráno velikonoční neděle. Dal jsi vzejít světlu. Do temnoty našich dní zazářil Kristus.
Jeho světlo zaplaší všechno zlé.

Tvou lásku, Bože, nelze zavřít do hrobu. Měníš smrt v život. Samotu proměňuješ ve společenství.
Strach v důvěru. Zlobu měníš v porozumění. Neklid přetváříš v pokoj a malomyslnost v chuť
do života. Děkujeme za vzkříšení, za vzkříšení Ježíše, za vzříšení naděje.

Bože,
jsi světlem, pramenem živé vody, silou i bezpečím, k tobě přicházíme s tím vším, co neseme, co tíží.
U tebe to všechno smíme odložit, do tvé ruky vložit to, co sami neuneseme. Ty znáš naše slzy, náš
smutek.

Bože,
prosíme, ať nás nese síla vzkříšení, naděje, kterou dáváš. Světlo této neděle ať prosvítí všechny
naše dny, to všechno, co přijde.

Neboť ty jediný jsi svatý, ty jediný jsi svrchovaný, ty jediný jsi Pán nad životem a smrtí. Amen.

1.čtení: 1 Kor 15,19-28

*Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí! Avšak Kristus byl vzkříšen
jako první z těch, kdo zesnuli. A jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v
Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. Každý v daném pořadí: první vstal Kristus,
potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho. Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech
mocností a sil a odevzdá království Bohu a Otcí. Musí totiž kralovat, 'dokud Bůh nepodmaní všechny
nepřátele pod jeho nohy'. Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt, vždyť 'pod nohy jeho podřídil
všecko'. Je-li řečeno, že je mu podřízeno všecko, je jasné, že s výjimkou toho, kdo mu všecko podřídil.
Až mu bude podřízeno všecko, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil, a tak bude Bůh
všecko ve všem.*

2.čtení - základ kázání: J 20,11-18

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala. Přitom se naklonila do hrobu a spatřila dva anděly v bílém rouchu, sedící na místě, kde před tím leželo Ježíšovo tělo, jednoho u hlavy a druhého u nohou. Otázali se Marie: "Proč pláčeš?" Odpověděla jim: "Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili." Po těch slovech se obrátila a spatřila za sebou Ježíše; ale nepoznala, že je to on. Ježíš jí řekl: "Proč pláčeš? Koho hledáš?" V domnění, že je to zahradník, mu odpověděla: "Jestliže tys jej, pane, odnesl, řekni mi, kam jsi ho položil, a já pro něj půjdu." Ježíš jí řekl: "Marie!" Obrátila se a zvolala hebrejsky: "Rabbuni", to znamená 'Mistře'. Ježíš jí řekl: "Nedotýkej se mne, dosud jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratřím a pověz jim, že vystupují k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu." Marie Magdalská šla k učedníkům a oznámila jim: "Viděla jsem Pána a toto mi řekl."

kázání

Ježíš byl vzkříšen, vstal z mrtvých! Haleluja!

Sestry a bratři, přátelé,

dnes je Velikonoční neděle a my spolu s obrovským množstvím dalších lidí na Zemi, se všemi živými bytostmi ve vesmíru a navzdory pandemii koronaviru slavíme Ježíšovo vzkříšení. Někteří se radují halasně a jiní v skrytu srdce, každý podle svého temperamentu, kultury, toho, jak je mu vlastní. Někdo má ale smutek, anebo je vyčerpaný a na radost nemá ani pomyslení.

Je velikonoční neděle. No, vlastně jako každý rok. Tenhle je jen mimořádný tím, že je vyhlášen stav nouze a nikdo nesmí do kostela. Ale jinak, prostě běžná velikonoční neděle. Nedávno byly Vánoce. Vánoce jsou svátkem světla a naděje v dítěti narozeném v chudobě a na útěku před násilím. Ponížený král, pro kterého není místo pod střechem. Král, který přijíždí do Jeruzaléma na osličím mláděti v symbolickém, prorockém gestu. Král, jehož trůnem se nakonec stane kříž, jak předpověděl, jehož korunou bude koruna trnová, koruna z ostnatého drátu. Ale jinak, prostě běžné Vánoce. Běžné Velikonoce, až na tu pandemii.

Tak kde je ta radost? Kde je evangelium? Kde je to osobní, to moje, to tvoje?!

Já nevím jak vy, ale chtěl bych, aby se mě ta radost ze vzkříšení dotkla živě, osobně. Aby to nebyl jen svátek, který slavíme každý rok, ten letošní jen mimořádný těmi zavřenými kostely. Aby byl pro mě mimořádný i svým poselstvím.

Evangelista Jan nás dnes zve na procházku, na takovou zvláštní cestu spolu s Marií z Magdaly. Nechte se vést, chcete-li.

Ale Marie stála venku před hrobem a plakala.

Stát před hrobem.

Tři slova.

Tři slova a tolik významu, tolik bolesti, smutku, vzpomínek. Tolik zamyšlení... Hrob je konec, poslední místo odpočinku - tak se to přece říká. Hrob je přetržením vztahů, osamocněním. Už nikdy se čas nevrátí zpátky. Hrob je definitivnost. Už není cesta, a kdyby byla, tak nikam nevede. Je to konečná. To nepochopí ten, kdo nikdy před hrobem nestál.

Stát před Ježíšovým hrobem, před hrobem Božím. Kolikrát jsme již stáli před Božím hrobem? Kolikrát jsme si mysleli, že jsme tady na Zemi, ve Vesmíru, jako lidé sami?! Že není jiné síly, než té naší, jiné pomoci, než té lidské, jiné budoucnosti, než té, kterou si sami zajistíme?! Mysleli jsme si,

že Bůh není, nepůsobí, neexistuje? Že kdyby byl, tak by se přece nemohlo stát to, co se stalo? Boží hrob, Ježíšův hrob je hrobem naděje člověka. Je to hrob víry, že je tu někdo silnější, než zlo a smrt, a že my k němu smíme patřit, že nás přijímá, počítá s námi, že to on nám připravuje naši budoucnost.

Ženo, proč pláčeš? ptají se andělé. I Ježíš se tak ptá. Proč pláčeš?

Co všechno je v Mariině pláči?

Smutek ze ztráty blízkého člověka, přítele, učitele, člověka, který dával druhým lásku, přinášel Boží blízkost. Zklamání a prázdnota, úzkost. Jakoby to krásné a silné, Ježíšova blízkost, jeho dobrota, ale i překvapivá ráznost a silné výpovědi či otázky, které každého nutily k rozhodnutí a vracely k tomu nejzákladnějšímu v životě, každého osobně, jakoby tohle všechno byl jen sen.

Marie, vítej zpátky v realitě s její syrovou pravdivostí, že zlo nakonec vyhraje, že všechno dobré jednou skončí, že nad vším hezkým má poslední slovo smrt!

Nad čím pláčeme my?

Nad čím pláču já, v sobě, ve svém životě?

Vždyť Mariin pláč je i mým pláčem. Smí být. Je toho tolik, co zranilo, co bolí, kde mě dostává nedostatek víry, beznaděj, strach...

...spatřila dva anděly... sedící na místě, kde předtím leželo Ježíšovo tělo...

Marie vlastně spatří překvapivou naději. Je tu jasná informace o tom, že něco je jinak. Je tu signál, že se plete, že není důvod ke smutku. Vidí ji, ale nechápe, nevnímá... a tak vlastně nevidí. Marie vidí a přitom nevidí.

Jedna trefná myšlenka praví: „Co ve své hlavě nosíme, to ve svém světě vidíme.“ Kdo ztratil naději, ten si jí nevšimne, i kdyby ji měl před nosem. Protože nadějí je pro něj v tu chvíli něco jiného a to nepřichází. To, co má před sebou, nevnímá jako naději. Dveře jsou otevřené, ale on jimi nevstoupí. Možná je ani nevidí, a i kdyby ano, proč by do nich vstupoval, když to nedává smysl. To ať je pro tebe povzbuzením, když se někdy ocitáš v situacích, ze kterých nevidíš východisko, cestu ven. Ta cesta tam může být, skoro bych řekl: jistě je, od Pána Boha, určitě, ale ty ji jen nevidíš. Ať tě v podobných situacích vede víra, která má po kapsách vždy špetku naděje!

Marie vidí, a přitom nevidí. Ježíšovo tělo zmizelo, hrob je otevřený, kámen odvalený. Řekla to Petrovi a Janovi, Ježíšovým učedníkům a přátelům, ti běželi jako o závod k hrobu, uvnitř ale našli pouze lněná plátna, do kterých bylo zabaleno tělo, nic víc, a tak se vrátili domů. U hrobu zůstává jen Marie a neví si rady. Co teď? Co jen má dělat?

Spatří dva anděly, ale neví, kdo to je a co to znamená. Je plná zármutku, plná svého světa, kterému tak dominuje velkopáteční temnota.

Proč pláčeš? ... Odnegli mého Pána a nevím, kam ho položili.

Odnegli mého Pána.

Marie věděla „čí je“, kdo je „jejím Pánem“. Ale někdo jí to nyní vzal. Jakoby jí vzal kus srdce, kus jí samotné. Marie neví, čí je, komu patří, kdo je teď jejím Pánem.

Základní věci života: čím jsem, ke komu patřím a kdo ke mně, kam jdu? Kdo má v tomto jasno, tomu se žije lehčeji.

Marie věděla, kdo je jejím Pánem. Ale teď jí ho vzali. Alespoň jeho tělo, kdyby tu zůstalo. Možná by mohla zbytek života prožít ve vzpomínání, v péči o hrob, kde leží jeho tělo. V péči o to jediné, co ještě zbylo, když se zhroutil svět. Ale i jeho tělo je nyní pryč!

Marie se otočí a uvidí za sebou Ježíše. A zase: uvidí, a neuvidí. Nečeká ho a tak ho nepoznává. Neuvěřitelné!

Napadají mě k tomu slova modlitby: Kolikrát jsem tě, Pane, takto nepoznal já? Kolikrát jsi přede mnou stál, a já tě minul a ani se nezeptal, tolik otázek mám, ani se tě nedotkl, a přitom bych tolik chtěl, ani před tebou nepoklekl, a přitom bych to tolik potřeboval...

A už podruhé zazní otázka z úst někoho, kdo má tak pevné spojení s nebem, s Bohem: Proč pláčeš? Snad, že žádný pláč nemůže být beznadějný, že žádný pláč není definitivní, konečný.

On sám, jejich Bůh, bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude. (Zj 21)

Žádný pláč není konečný, protože pod ním, v hloubce, je vždycky skryta naděje. Bůh je přítomný v tomto světě. Je s námi! Pláčem to nekončí, nemusí, nesmí skončit! Boží možnosti jsou větší, než to, co člověk vidí, protože člověk vidí jenom svůj svět.

Proč pláčeš? Koho hledáš? Dvě otázky, které je dobré mít v kapse, když půjdeš cestou na hřbitov, ať už je to jakýkoli hřbitov, třeba tvých každodenní iluzí, snů a přání. A nezapomeň, kdo se tě ptá. Je to někdo, kdo tě má rád.

Ježíš jí řekl: "Proč pláčeš? Koho hledáš?" A pak řekne jediné slovo: „Marie!“ A všechno je jasné, rázem, jako mávnutím kouzelného proutku.

Proč pláčeš? Koho hledáš? Filipe! Pavlo, Zdeňku, Darino, Honzo, Jano, Karle, Rut...! Proč hledáš živého mezi mrtvými? ... Marie!

Obrátila se a zvolala hebrejsky: „Rabbuní“, to znamená: „Mistře“. Marie spatří Ježíše, uvidí ho, až teď ho skutečně uvidí.

Předtím viděla jen hrob, hledala mrtvé tělo, viděla nějaké dva chlapy v bílém, možná doktory, asi z patologie. A viděla zahradníka, který asi tělo odnesl.

Ale teď vidí jinak, něco se změnilo...

Všechno se změnilo!

Marie vidí Ježíše, který není mrtvý!

Hrob a smrt nemají v životě člověka poslední slovo. Není pravda, že všechno hezké jednou skončí, že nakonec zůstávají jen bolest, smutek, rozloučení a osamocení. Nemusí to být pravda. Není pravda, že život je kvůli své konečnosti jen procházkou temným údolím vždy pod stínem smrti! To nemusí být pravda.

Ježíš byl vzkříšen, vstal z mrtvých. Poslední skutečností není smrt, ale radost a setkání.

Proč pláčeš? Koho hledáš?

Tebe, Pane, Ježíši. A už jsem tě našel, už jsem tě našla, a naše cesty se nerozdělí, ty mě neopustíš.

Hospodin je síla má i moje píseň; stal se mou spásou. ... Nezemřu, budu žít, budu vypravovat o Hospodinových činech. ... Tobě vzdávám chválu, žes mi odpověděl; stal ses mou spásou. ... Kámen, jež zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným. Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky. Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Amen

Vyznání víry

Svou víru, kterou máme společnou se všemi křesťany všech dob a zemí, vyznejme slovy Apoštolského vyznání víry:

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, byl ukřižován, umřel a byl pohřben, sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný. Amen.

přímluvy

Bože lásky a radosti, vzkříšený Pane,

děkujeme za naději, kterou jsi nám dal, za život, který nekončí tím, že se tělo položí do hrobu a přivalí se kámen. Děkujeme, že i ty největší kameny odvalíš stranou, abychom mohli dýchat, žít, milovat.

Prosíme za všechny lidi, kteří jsou nemocní, kteří se cítí být bezmocní, kteří nemají naději a jejichž očím chybí světlo. Provázej je, dej jim sílu k uzdravení, nenech je o samotě, pošli jim druhého člověka.

Prosíme tě za ty, kteří slouží druhým a sami tak riskují, kteří vydávají hodně svých sil a málo je čerpají. Stůj při nich, dej jim výdrž i moudrost, buď jim oporou. Ať je nese síla tvého vzkříšení.

Prosíme za všechny lidi, kteří tě hledají, aby se s tebou setkali. Přimlouváme se za všechny, které trápí minulost a nesou tak ve svém životě těžký náklad. Ať vědí, že u tebe ho mohou odložit.

Prosíme za ty, kdo se cítí ztraceni, aby našli domov, pevnou půdu pod nohama, zázemí, někoho, kdo je bude mít rád.

Prosíme za hladové, aby je našli ti, kteří rozdávají. Prosíme za všechny lidi bez domova, za uprchlíky a migranty, aby našli domov a laskavé přijetí.

Prosíme za všechny dobročinné organizace, za neziskovky, a také za církve, aby měly sílu k službě druhým.

V tichosti se k tobě modlíme a svěřujeme ti starosti i radosti našich srdcí

Náš Pane, prosíme přijmi všechny naše prosby, jako přijímáš i nás a naše životy. Jako tvoje děti se k tobě modlíme slovy, která jsi nás naučil...

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny jako i my odpouštíme našim viníkům, a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království, i moc, i sláva, navěky. amen

3. čtení - poslání: 1 Sam 2,1-2.6-8a

Chana se takto modlila: "Mé srdce jásosem oslavuje Hospodina, můj roh se zvedá díky Hospodinu. Má ústa se otevřela proti nepřátelům, raduji se ze tvé spásy. Nikdo není svatý mimo Hospodina, není nikoho krom tebe, nikdo není skálou jako náš Bůh.

Hospodin usmrcuje i obživuje, do podsvětí přivádí a vyvádí též odtud. Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje a též povyšuje. Nuzného pozvedá z prachu, z kalu vytahuje ubožáka; posadí je v kruhu knížat a za dědictví jim dá trůn slávy.

požehnání Boží

Hospodin ti žehná a chrání tě.
Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář
a je ti milostiv.

Hospodin obrátí k tobě svou tvář
a obdaří tě pokojem.

+

Požehnej Vás Všemohoucí
Bůh Otec i Syn i Duch Svatý.